

Fővárosi Ítéltábla

A határozat száma: 17.Pf.20.009/2025/8.

A felperes:

felperes (felperes címe1.)

A felperes képviselői:

Vidákovics Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe1 ügyintéző: dr. Vidákovics Béla Zsolt ügyvéd)
dr. Szabó D. Zsuzsanna ügyvéd (ügyvéd címe2.)

Az alperes:

alperes (alperes címe)

Az alperes képviselője:

dr. Molnárné dr. Szandtner Krisztina ügyvéd (ügyvéd címe3)

A per tárgya: házastársi közös vagyon megosztása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 36.P.20.248/2023/54-I.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.250.000 (egymillió-kétszázötvenezer) forint+áfa másodfokú perköltséget, míg az állam javára a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a (27. sorszámú előkészítő irata szerinti) megváltoztatott keresetében kérte, hogy a bíróság a felek „házastársi vagyontársaságát akként szüntesse meg”, hogy az alperest „házastársi közös vagyon megszüntetéséből eredő megtérítési igényként” kötelezze 310.522.907 forint megfizetésére.

[2] A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:172. § (1) bekezdésére, 4:37. § (1) bekezdésére, 4:38. § (2) bekezdésére, 4:53. § c) pontjára, 4:57. § (1) és (3) bekezdésére, 4:59. § (1) bekezdésére, 4:60. § (1)-(2) bekezdésére, 5:37. §-ára és 5:175. § (1) bekezdésére alapította.

[3] Az érvényesített jog és a kereseti kérelem alapjául előadta, hogy az alperessel a 2006. júliusi összeköltözésüktől 2022. január 28-ig állt fenn az életközösségük, 2020. január 11-én kötöttek házasságot. 2012 februárjában vásárolták a helyrajzi számú, című szám alatti ingatlant (a továbbiakban: perbeli ingatlan), amelyet az ingatlan-nyilvántartás kizárólag az alperes tulajdonaként tartott nyilván. Az ingatlant az Bank2i Fióktelepétől felvett 145.400.224 forint kölcsöntartozás terhelte, amikor azt az alperes 2022 augusztusában 320.000.000 forintért értékesítette. Az alperes 2019. május 13-án keretszerződést kötött a cég3e Zrt.-vel. 2021. február 5. és 2022. január 21. között e számláról 28 részletben összesen 33.595.000 forintot utalt át a Banknál vezetett bankszámlájára. Az életközösség megszűnésekor a Magánnyugdíjpénztárnál 9.127.917 forint megtakarítása volt. Az életközösség alatt számos gazdasági társaságban szereztek részesedést, így a közös vagyona tartozó vagyonelem a cég1 Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság1) 100%-os, az életközösség megszűnésekor 410.900.000 forint értékű és a cég2 Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság2) 100% arányú, -291.000 forint értékű üzletrésze. Ezeknek a gazdasági társaságoknak több cég is a tulajdonában áll, így a cég6 Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság3) 48% arányú, 2.766.720 forint értékű, a cég7 Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság4) 100%-os, -203.285.000 forint értékű, az cég4 Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság5) 8,34% arányú, 84.841.819 forint értékű, az cég9 Vagyongazdálkodó Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság6) 12,86% arányú, 590.531 forint értékű, az cég10 Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság7) 18% arányú, 1.615.140 forint értékű üzletrésze, a cég11 Szolgáltató és Tanácsadó Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság8) 8% arányú üzletrészenek 8,34%-a 9.781.252 forint értékben, a cég12 Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság9) 35,54% arányú üzletrészenek 8,34%-a 966.720 forint értékben, az cég13 Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság10) 99,86% üzletrészenek 8,34%-a 3.691.446 forint értékben, a cég14 Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság11) 29,15% üzletrészenek 12,86%-a

-679.038 forint értékben, az cég¹⁵ Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság¹²) 60,2% üzletrésze 35,54%-ának a 8,34%-a 7.745.933 forint értékben, a cég¹⁶ Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: társaság¹³) 9,21% arányú, 161.646.828 forint értékű üzletrésze. A társaság¹ és a kapcsolódó vállalkozások üzletrészeinek értéke 410.000.000 forint, így a közös vagyon $(320.000.000 + 33.595.000 + 9.127.917 + 410.000.000 =)$ 772.722.917 forint. Közös passzívum volt a saját, Banknál nyilvántartott 1.307.685 forint tartozása, az 1.880.000 forint Bank⁵ személyi kölcsöne, az alperes 1.993.872 forint Bank hitelkártya tartozása és 1.095.322 forint Bank⁴ Bank hitelkártya tartozása, amelyek az ingatlant terhelő kölcsönrel együtt 151.677.103 forint tartozást jelentettek. A tiszta közös vagyon $(772.722.917 - 151.677.103 =)$ 621.045.814 forint, a jutó ennek a fele, 310.522.907 forint, és az alperes ennek a megfizetésére köteles.

[4] Az alperes az ellenkérelmében a házastársi közös vagyon eltérő megosztását, a társaság¹ 50% üzletrészeinek és a társaság² 30% üzletrészeinek a felperes tulajdonába adását, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte.

[5] Elismerte, hogy a felperessel 2006. júliustól 2022. január 28-ig életközösségben éltek. A cég³e értékpapírszámla életközösség megszűnéskori egyenlegét 13.821 forintban és 10.241 amerikai dollárban jelölte meg. Előadta, hogy az életközösségük alatt a mindennapi életvitelük finanszírozására és a cégek likviditásának a fenntartására kölcsönöket vett fel. Az életközösség megszűnéskor egyéb érdekelt² hitelezőnek 136.700.000 forinttal, egyéb érdekelt³nak 12.000.000 forinttal, egyéb érdekelt⁴nek 22.778.000 forinttal, egyéb érdekelt⁵nek 4.500.000 forinttal, egyéb érdekelt⁶nak 2.000.000 forinttal, egyéb érdekelt⁷nek 11.000.000 forinttal tartozott, illetve a társaság¹ tartozásaiért 239.374.337 forint erejéig kezességet vállalt. Mindezen közös adósságok mellett a perbeli ingatlan eladásakor a bankkölcsön-tartozást, 10.636.800 forint ingatlanközvetítői díjat és 960.000 forint költöztetési, rakodási, szerelési költséget is kifizetett. Kiemelte, hogy az érdekeltségébe tartozó gazdasági társaságok üzletrészeinek az értéke 251.461.038 forint, ehhez adódik hozzá a társaság¹ által adott kölcsönök 49.384.450 forint összege. Ezzel áll szemben a társaság¹ 634.903.778 forint tartozása. Az eszközök értékét a tartozás jelentősen meghaladja, ezért a társaság értéke nulla forint. A társaság² is veszteséges, szintén nulla forint értékű. Elszámolása szerint a házastársi közös vagyon aktív vagyontárgyainak értéke 332.428.280 forint, ezzel szemben a passzív vagyon 352.252.806 forint és a kamatok. A passzív vagyon az aktív vagyon értékét meghaladja, ezért felosztható közös vagyon nincs.

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. A társaság¹ 50%-os üzletrészt és a társaság² 30%-os üzletrészt a felperes tulajdonába adta. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 6.737.641 forint perköltséget.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen be 1.329.550 forint költséget a törvényszék előirányzat-felhasználási keretszámlájára, a gazdasági hivatal felhívásában megjelölt módon, és 1.500.000 forint illetéket az állam javára, az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára.

[7] A döntését a Ptk. 4:49., 4:50. és 4:60. §-ára alapította.

[8] A határozata indokolása szerint a Ptk. 4:60. §-a alapján abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a házassági életközösség megszűnéskor volt-e megosztható

aktív közös vagyon. Hangsúlyozta, hogy a felperes a keresetében valamennyi megjelölt társaságot közös vagyonba tartozónak minősített, amelyből okszerűen következik, hogy a cégek működőképessége és likviditása fenntartásához felvett kölcsön közös adósság, annak visszafizetése pedig a közös adósság törlesztése. A felperes nem vitatta az ellenkérelemben megjelölt kölcsönöket, ezért valósnak fogadta el, hogy a 352.252.806 forint tőke és a kamatok közös adósság volt. Azt vizsgálta ezért, hogy az aktívumok értéke eléri-e vagy meghaladja a tartozások összegét, mert ebben az esetben van helye a közös vagyon megosztásának. Az Bank2-nak visszafizetett bankkölcsön összegét a 8/A/5. alatt csatolt banki igazolás, a perbeli ingatlan eladásakor teljesített közvetítői jutalék és költöztetési, rakodási, szerelési díj kifizetését a 8/A/6. és A/7. alatti okiratok alapján állapította meg. A egyéb érdekelt2től felvett kölcsön összegét a 8/A/8. számú közjegyzői okiratok és ügyvéd által ellenjegyzett szerződés, a 30/A/59. alatt csatolt számlatörténet, a egyéb érdekelt3tól felvett kölcsön összegét a 8/A/9. alatti kölcsönszerződés, a 30/A/60. sorszámu banki átutalás, a visszafizetését a 8/A/15. alatti banki bizonylat alapján találta bizonyítottnak. Az alperes testvérétől kapott 22.778.000 forint kölcsön felvételét a 8/A/10. és 33/A/62-65. számon csatolt kölcsönszerződések alapján állapította meg, a visszafizetését pedig a 8/A/15. alatti banki bizonylat alapján látta igazoltnak. egyéb érdekelt5fel a kölcsönszerződés megkötését a 8/A/11. alatt csatolt kölcsönszerződés, a kölcsön felhasználását a társaság1 33/A/76. alatt csatolt 2021. évi kartonja, a kölcsön visszafizetését a 8/A/15. alatti banki bizonylat alapján állapította meg. Az egyéb érdekelt6tól kapott kölcsön felvételét és felhasználását a 8/A/12. számon csatolt kölcsönszerződés, a 30/A/61. számú banki kivonat és 33/A/76. alatti 2021 évi főkönyvi karton, a egyéb érdekelt7től kapott kölcsön felvételét és felhasználását a 8/A/17. alatti számlatörténet és a 33/A/70. alatt csatolt átutalási igazolás alapján látta bizonyítottnak. Ugyan az utóbbi kölcsönt az alperes továbbutalta a cég17 Kft.-nek (a továbbiakban: társaság14), de a 33/A/68. és A/69. sorszámu cégtörténetek szerint e cégnek a társaság1 a tulajdonosa volt, így ez a cég is a közös vagyonba tartozott, és az alperes a kölcsönt a közös érdekeltségükbe tartozó célra használta fel. A 6.000.000 forint visszafizetését pedig a 8/A/17. alatti bizonylat igazolta. Nem fogadta el a felperesnek a magánszemélyekkel kötött kölcsönszerződések színleltségére történt hivatkozását, miután a felperes valamennyi írásbeli kölcsönszerződést tanúként vagy kezesként aláírt, azaz a szerződésekről, azok tartalmáról tudnia kellett. Ha mégsem volt azzal tisztában, úgy az neki felróható, a saját felróható magatartására pedig előnyök szerzése érdekében a Ptk. 1:4. § (2) bekezdése alapján nem hivatkozhat.

[9] Hangsúlyozta, hogy a kirendelt igazságügyi könyvszakértő valamennyi, a keresetben és az ellenkérelemben megjelölt, a társaság1 vagy az alperes közvetlen tulajdonlásán keresztül a közös vagyonba tartozó cég értékét vizsgálta, és ez alapján határozta meg a társaság1 negatív cégértékét. A társaság1 2022 decemberében a társaság4 értékvesztésének a leírása miatt kifejezetten veszteséges volt. A cégek tényleges értéket nem képviseltek, mert több volt a tartozásuk és a kintlévőségük, mint bármely vagyonelemük. A szakértő nyilatkozata szerint a cégek könyvelésében szerepeltetett kölcsönöket a kölcsönszerződések maradéktalanul lefedik. A felperes azon érvelése sem foghatott helyt, hogy a tagi kölcsön nyilvántartások elégtelenek, nem átláthatóak.

[10] A cég3e Zrt.-nél vezetett számláról felvett pénzüsszegekről megállapította, hogy ezek is a korábbi kölcsönök visszafizetésére szolgáltak. Ugyanígy az alperes magánnyugdíjpénztári megtakarítása is. Ezért ezek fele összegének megfizetésére sem kötelezhető az alperes.

[11] Kiemelte, hogy a 33/A/80-84. számon csatolt iratok szerint a felek átlagon felüli életszínvonalon éltek, minden hónapban igen magas kiadásai voltak. Az a tény, hogy a felperes több alkalommal utalt az alperes számára nagyobb összegeket, nem cáfolja az alperes azon érvelését, hogy közöttük rendszeresek voltak a pénzmozgások, amelyek forrásául az

által felvett kölcsönök szolgáltak. Irrelevánsnak ítélte, hogy az alperes mint magánszemély által felvett kölcsönök pontosan mely része, milyen összegben fordítódott a cégek profitábilisabbá tételére, és mely része a házastársak közös életvitelére, miután a cégek működőképességének folyamatos fenntartása a házastársak közös érdeke volt.

[12] Az Bank5 Bank felé fennálló személyi kölcsön tartozás összegét a felperes nem vitatta, ezért a törvényszék a bank megkeresését szükségtelennek tartotta. Szüségtelennek ítélte bármely további bank megkeresését is akár a felperes, akár az alperes indítványára, miután a rendelkezésre álló okiratok alapján a jogvita eldönthető, a tényállás megállapítható volt. Kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott bizonyítási szükséghelyzetek nem értelmezhetőek, a per eldöntése szempontjából irrelevánsak, ezért azokkal érdemben nem foglalkozott. tanúl tanúvallomása releváns információval nem szolgált, így azt bizonyítékként nem értékelte.

[13] Miután a felperes felhívás ellenére sem vitatta az ellenkérelem teljesítését, ezért a két üzletrész megosztásáról az ellenkérelemnek megfelelően határozott. A felperest a peresztessége folytán kötelezte az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján, általános forgalmi adóval növelten megállapított ügyvédi munkadíjból álló perkölsége, valamint az állam által előlegezett kereseti illeték és szakértői díj megfizetésére.

[14] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és az alperes 108.710.587 forint megfizetésére kötelezését kérte.

[15] A jogorvoslati kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú ítélet a Ptk. 4:34. § (2) bekezdésébe, 4:37-39. §-ába, 4:61. § (3) bekezdésébe, valamint a Kúria Pfv.20.172/2018/14. számú határozatában kifejtettekbe ütközik, és a törvényszék az eljárása során megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 265. §-át, 279. § (2) bekezdését és 346. § (5) bekezdését.

[16] A fellebbezése indokolásában a keresetlevél és az alperes írásbeli ellenkérelme tartalmát, valamint a felek perfelvételi tárgyaláson tett nyilatkozatait ismertette. Felidézte, hogy kizárólag a perbeli ingatlant terhelő bankkölcsönt, a saját hitelkártya-tartozását és személyi kölcsön tartozását ismerte el közös adósságnak, az alperes által állított összes többi kölcsöntartozást és az általa önállóan kötött szerződésekből származó ingatlanközvetítói, költöztetési és rakodási díjat jogalapjában és összegszerűségében is vitatta.

[17] Kiemelte, hogy a 27. sorszámú előkészítő iratában bizonyítási szükséghelyzetre hivatkozva kérte az alperes kötelezését, hogy csatolja a kölcsönszerződéseket és a kölcsönök folyósítását követő bankszámlakivonatait. Azt kívánta ezzel bizonyítani, hogy a kölcsönöket nem közösen, nem közös célokra használták fel, és a kölcsönszerződések színleltek. Iratellenesen állapította meg ezért a törvényszék, hogy nem vitatta az alperes által megjelölt kölcsönök fennálltát. A perfelvételi tárgyaláson (32. számú jegyzőkönyv) a bizonyítási indítványát kiterjesztve kérte az alperest arra is felszólítani, hogy a kölcsönök folyósítását hitelt érdemlően igazolja, csatolja a saját és a társaság1 bankszámlakivonatait 2019-től az életközösség megszűnéséig. Az alperes azonban e felhívás ellenére a továbbutalások igazolására a saját és az érintett társaságok számlakivonatait sem csatolta, mindössze a tagi kölcsön nyilvántartási kartonokat bocsátotta a bíróság rendelkezésére. Megjegyezte, hogy a törvényszék tanúl tanúvallomását nem értékelte, pedig a per eldöntése szempontjából releváns információ, hogy az alperes befolyása alatt lévő cégek olyan könyvelési programot használtak, amely az utólagos módosítást lehetővé tette. Ezért e vallomás alapján megkérdőjelezhető a tagi kölcsön nyilvántartási kartonok valóságtartalma. Az alperes pedig

nem számolt be arról, és nem igazolta, hogy a társaság1 és a társaság4 mire használta fel a neki juttatott tetemes összeget. A 34. sorszámú előkészítő iratában is kiemelte, hogy az alperes csak 107.680.000 forint kölcsön egyéb érdekelt2től való átvételét igazolta. A társaságok nyilvántartási kártyái a tagi kölcsönök átutalását nem igazolják, és továbbra is vitatta, hogy az alperes a kölcsönöket a házastársi közös célokra használta fel. Megjegyezte, hogy az igazságügyi szakértő a meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy az alperes és a társaság1 közötti kölcsönügyletek végeredményeként az alperes nem nyújtott, hanem összességében 6.048.212 forint kölcsönt kapott. Azt is hozzáfűzte, hogy az alperes közvetlenül nem állt kapcsolatban a társaság14-gyel, annak nem volt tagja, így tagi kölcsönt sem nyújthatott neki. Nem csatolt okiratot arra, hogy a egyéb érdekelt7től felvett 12.000.000 forint kölcsönt miért utalta el e cégnek. Nem igazolt ezért, hogy azt közös célra használta fel.

[18] Idézte, hogy a 27. sorszámú előkészítő iratában reagált az alperesnek a társaság1 és a társaság2 üzletrésze megosztása iránti ellenkérelmére, és annak elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a közös vagyon megosztásakor a társaságban nem tag házastárs az üzletrész tulajdonjogát csak akkor szerezheti meg, ha másképpen nem adható ki a részére az őt megillető vagyoni hányad. Ő maga kérelmet nem terjesztett elő annak érdekében, hogy a társaságokban vagyoni hányadhoz jusson, a feleknek ilyen tartalmú egyező nyilatkozata sem volt, ezért a Ptk. 4:61. § (3) bekezdésére figyelemmel az üzletrészek nem oszthatóak meg az ellenkérelem szerint.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletét egyrészt amiatt vitatta, mert a döntés túlterjeszkedett az alperes ellenkérelmén, amikor a társaság1 tartozásaiért vállalt kezességet a vagyonmérlegben feltüntette. Másrészt tévesen határozta meg közös tartozásként az ítélet [7] bekezdésében 1-11. pontban felsorolt egyéb érdekelt2től, egyéb érdekelt3től, egyéb érdekelt4től, egyéb érdekelt5től, egyéb érdekelt6től, egyéb érdekelt7től felvett kölcsönöket, az alperes két hitelkártya-tartozását és a saját hitelkártya, illetve Bank5 személyi kölcsön tartozását, valamint a társaság1 kezességvállalást. Nem vitatta, hogy a Ptk. 4:37. § (1) és (2) bekezdése szerinti törvényi vélelmekkel szemben neki állt érdekében azt bizonyítani, hogy az alperes a felvett kölcsönöket nem a közös céljaira használta fel. Ennek az alperes bankszámlakivonataiban feltüntetett pénzmozgások elemzésével, bíróság elé tárásával tudott volna eleget tenni. A pénzügyintézetektől az alperes számlakivonatait közvetlenül nem tudja beszerezni, ezért a számára a tényállás bizonyítása nem lehetséges, de az alperestől elvárható volt, hogy a számlakivonatait csatolja. Az elsőfokú bíróság pedig nem tulajdonított kellő súlyt az alperes azon perbeli magatartásának, hogy a bizonyítását szándékosan akadályozta, a felhívása ellenére a bizonyításhoz szükséges iratokat nem csatolta.

[20] Nézete szerint a törvényszék tévesen állapította meg, hogy a felvett kölcsönöket részben a közös gazdasági társaságok profitábilisabbá tételére, részben a közös életvitel fenntartására fordították. Különösen azért, mert a könyvszakértő megállapításai szerint a társaság1 magasabb összegű kölcsönt nyújtott az alperesnek, mint az alperes a társaságnak. Bankszámlakivonatok hiányában a kölcsönök felhasználása ismeretlen. Azon tényből, hogy néhány kölcsönszerződést tanúként ő maga is aláírt, még nem következik, hogy tisztában volt a pénzügyi tranzakciók céljával. Mindez azt sem zárja ki, hogy az alperes a kölcsönöket a különvagyoni társasága céljaira használta fel. Ha a szerződésekből fakadó kötelezettségek teljesítéséért harmadik személyek irányában felelősséggel is tartozik, a Ptk. 4:39. § (4) bekezdése alapján ez nem jelenti azt, hogy a belső jogviszonyukban is terhelik őt a kölcsönök.

[21] Összegzése szerint a törvényszék a bizonyítékok helytelen értékelésével jutott arra a téves következtetésre, hogy az ítélete [7] bekezdésének 1-6., 8. és 11. pontjában felsorolt tartozások közös kötelezettségek, a közös passzív vagyonba tartoznak. Úgy nyilatkozott azonban, hogy az alperes két hitelkártya-tartozását (7-8. pont) a fellebbezése körében nem vitatja. A fellebbezéséhez 1. számú mellékletként csatolt táblázatban

összeállított módosított vagyonmérlege szerint a megosztandó házastársi közös vagyon 211.045.804 forint, a felek jutója 105.522.902 forint. Őt magát csak 3.187.685 forint tartozás terheli, ezért 108.710.587 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[22] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyását kérte.

[23] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozott. A törvényszék a bizonyítási indítványok túlnyomó részét teljesítette, a nem teljesített indítványok mellőzését kellően megindokolta, és a beszerzett bizonyítékok helyes mérlegelésével döntött.

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] Az ítéltábla a jogorvoslati kérelmet a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] A fellebbezés az elsőfokú ítéletnek a keresetet 108.710.587 forintot meghaladó részében elutasító rendelkezését nem támadta, ezért az elsőfokú ítélet ezen része a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, így azt a másodfokú felülbírálat nem érintette.

[27] Az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmények [Pp. 379-380. §] hiányában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között [Pp. 370. § (1) bekezdése] bírálta felül, melynek során a fellebbezés tartalmi követelményei körében előadottak [Pp. 371. § (1) bekezdése] is a felülbírálati jogköre korlátját képezték (Kúria Pfv.I.21.274/2023/5. indokolás [34]).

[28] A felperes a fellebbezésében nagyrészt a perfelvételi iratok tartalmát, a perfelvételi tárgyaláson tett nyilatkozatokat ismertette, és nem az elsőfokú ítélet rendelkezéseivel és indokolásával szembeni ellenérveket fogalmazott meg. Az elsőfokú ítéletet ténylegesen egyrészt azon az alapon támadta, hogy a törvényszék túlterjeszkedett az alperes ellenkérelmén, amikor a társaság1 239.374.337 forint kezességvállalását a vagyonmérlegben feltüntette. Az elsőfokú bíróság azonban az érdemi döntésnek a Pp. 342. § (1) bekezdése szerinti korlátait nem sértette meg. Az alperes az ellenkérelmében a társaság1 50% és a társaság2 30% üzletrészenek a felperes tulajdonába adását, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte, a törvényszék pedig az ellenkérelemnek megfelelő döntést hozott. Egyébként az alperes az ellenkérelmében az életközösség megszűnésekor fennálló közös tartozások között a kezességvállalást feltüntette (8. sorszámú írásbeli ellenkérelem 4. oldal), és többek között erre a tartozásra alapozva hangsúlyozta, hogy a házastársi közös vagyonból megosztandó aktív vagyon nem maradt.

[29] A felperes a fellebbezésében egyrészt azt állította, hogy a kölcsönszerződések teljesítése (a pénzek „folyósítása”) nem történt meg, másrészt azt, hogy a kölcsönt nem közös célokra használták fel. Ez a két állítás egymást kizáró, hiszen amennyiben az alperes kölcsönt nem kapott, úgy annak felhasználása sem történhetett meg. Az elsőfokú bíróság az ítéletében

a bizonyítékok megjelölésével részletes indokát adta annak, hogy a kölcsönszerződések teljesítését mely okiratok alapján találta igazoltnak, mely indokokkal a másodfokú bíróság egyetértett, azokat nem ismétli meg.

[30] Azzal is érvelt a felperes, hogy az elsőfokú bíróság tévesen tekintette közös adósságnak az ítélete [7] bekezdésében 1-11. alatt felsorolt tartozásokat (fellebbezés 9. oldal utolsó, 10. oldal első bekezdése). A fellebbezése későbbi részében azonban magával is ellentmondásba került, amikor az 1-6., 8. és 11. pontban felsorolt tartozások közös adósság jellegét vitatta (11. oldal negyedik bekezdése), a fellebbezés mellékleteként csatolt, a módosított elszámolását tartalmazó táblázatban pedig a 7., 8., 9., 10. pont alatti adósságokkal közös tartozásként számolt.

[31] A kölcsönszerződés alapján a hitelező meghatározott pénzösszeg fizetésére vállalt kötelezettséget [Ptk. 6:383. §], amely pénztartozást a pénz tulajdonjogának átruházásával vagy fizetési számlára való befizetéssel vagy átutalással teljesít [Ptk. 6:42. § (1) bekezdése]. A Ptk. 4:37. § (1) bekezdése szerinti közös vagyoni vélelem alapján a visszerhesen átruházott pénzösszeg a házastársak közös vagyonába kerül, és a Ptk. 4:37. § (2) bekezdése alapján vélelem szól amellett, hogy a tartozás is közös. Különadósságnak pedig csak a Ptk. 4:39. § (1)-(3) bekezdésében felsorolt tartozások minősülnek [Ptk. 4:37. § (4) bekezdése]. Ebből következően a felperesnek nem volt elég vitatnia a kölcsönök felhasználását, azaz annyit állítania, hogy azokat nem közös célra használták fel. Meg kellett volna jelölnie, hogy az egyes kölcsönszerződések alapján fennálló tartozások az alperesnek a Ptk. 4:39. §-ában taxatív felsorolt mely különadósságai voltak, és ezt a jogállítást alátámasztó tényeket kellett volna előadnia. Eltérő jogi álláspontja miatt azonban sem konkrét jogállítása, sem az azt alátámasztó tényállítása nem volt, azt pedig a fellebbezésében is elismerte, hogy a törvényi vélelemmel szemben neki állt érdekében az adósságok különvagyoni jellegének bizonyítása. A bíróság a perben bizonyítást csak a felek által állított és a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el [Pp. 276. § (1) bekezdése]. Ezért a félnek előbb tényállításokat kell tennie, és a Pp. 265. § (1) bekezdésére figyelemmel az állított tények valóságának a bizonyítására indítványokat, bizonyítékokat előterjesztenie [Pp. 275. §].

[32] A fellebbezésben előadottakkal ellentétben a perben bizonyítási szükséghelyzet nem állt fenn. A megsértett jogszabályhelyként megjelölt Pp. 265. § (2) bekezdés b) és c) pontja alapján a fél bizonyítási szükséghelyzetben akkor van, ha valószínűsíti, hogy

b) a tényállítás bizonyítása számára nem lehetséges, de az ellenérdekű féltől elvárható az állított tények fenn nem állásának a bizonyítása, vagy

c) a bizonyítás sikerességét az ellenérdekű fél neki felróhatóan hiúsította meg, és

az ellenérdekű fél nem valószínűsíti ezek ellenkezőjét.

A fellebbezés okfejtésével szemben a hivatalból figyelembe veendő [Pp. 266. § (3) bekezdése] törvényi vélelem mellett az alperestől nem volt elvárható, hogy a különadósságra tett jogállítás alapjául egyébként a felperes által elő sem adott tények fenn nem állását bizonyítsa. Másrészt a felperes sem volt elzárva a perbeli bizonyítástól, hiszen iratoknak a pénzügyesektől vagy más gazdasági társaságoktól való beszerzésének indítványozásával [Pp. 322. § (1) bekezdése] vagy tanúbizonyítás útján is megkísérelhette volna a tényállításait bizonyítani, ha azokat az eljárásjogi szabályoknak megfelelően előadja. Azt pedig a felperes sem állította, hogy az általa indítványozott bizonyítás sikerességét az alperes neki felróhatóan meghiúsította. Megjegyzi továbbá az ítéltábla, hogy ha a felperes bizonyítási szükséghelyzete fennállt volna, annak az az eljárásjogi következménye, hogy az általa bizonyítandó tény a bíróság valósnak fogadhatná el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel [Pp. 265. § (3) bekezdése]. Miután a felperes a bizonyítandó tényeket elő sem adta,

ezért, ha fennállna a bizonyítási szükséghelyzet, az eljárásjogi jogkövetkezményeket akkor sem lehetne levonni, mert nincs olyan állított tény, amelyet a bíróság valóban fogadhatna el.

[33] A felperes a fellebbezésében utalt arra is, hogy a 27. számú előkészítő iratában a társaság¹ és a társaság² üzletrészeinek megosztására irányuló ellenkérelem elutasítását kérte, és a Ptk. 4:61. § (3) bekezdése szerinti kérelmet nem terjesztett elő annak érdekében, hogy a társaságokban vagyoni hányadhoz jusson.

[34] A Ptk. 4:60. § (2) bekezdése szerint a vagyonközösséghez tartozó közös tulajdoni tárgyak megosztására a közös tulajdon megszűntetésének szabályait kell alkalmazni azzal, hogy természetbeni megosztásnak akkor sincs helye, ha ezt bármelyik házastárs kellő indokkal ellenzi. Ebből következően a házastársi közös vagyon egyes vagyonelemeinek a volt házastársak közötti megosztására a Ptk. 5:84. § (1) bekezdésének a szabályait kell alkalmazni, amely szerint a közös tulajdon megszűntetésének módjai: a természetbeni megosztás vagy a közös tulajdonban lévő vagyontárgy egyik vagy másik tulajdonostárs tulajdonába adása vagy a közös tulajdonú vagyontárgy árverési értékesítése és a vételár felosztása a tulajdonostársak között. A házastársi közös vagyon megosztása során a bíróság arról dönt, hogy az egyes vagyontárgyak avagy az árverési vételár melyik házastárs tulajdonába kerüljön [lsd. Ptk. 4:61. § (1) bekezdése]. Következésképp a felperesnek a kereseti kérelmében azt kell előadnia, hogy az egyes vagyonelemeket mely házastárs tulajdonába kéri adni, és amennyiben az alperes e kérelemtől eltérően kéri a megosztást, az ellenkérelmében kell kérelmet előterjesztenie arra, hogy az egyes vagyontárgyak melyikük tulajdonába kerüljenek.

[35] A két üzletrész megosztására a felperesnek a Ptk. 4:58. §-a szerinti követelmény ellenére nem volt kereseti kérelme, ezeknek a vagyonelemeknek a megosztását, egyik vagy másik házastárs tulajdonába adását, avagy árverési értékesítését nem kérte. A két vagyonelem megosztását az alperes az ellenkérelmében kérte, és az elsőfokú bíróság ezt az ellenkérelmet teljesítette, a vagyontárgyakat a volt házastársak között az ellenkérelem szerint osztotta szét. A felperes fellebbezési kérelme pedig a két üzletrésznek a Ptk. 4:60. § (2) és 4:61. § (1) bekezdése szerinti eltérő megosztása iránti kérelmet nem tartalmaz, mert a másodfokú bíróságtól nem kér olyan döntést, hogy ezeket a vagyonelemeket az ítéltábla az elsőfokú ítéleti rendelkezéstől eltérően adja tulajdonba. A fellebbezési kérelme kizárólag az alperes pénz fizetésére kötelezésére irányul. Kérelem hiányában pedig az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti korlátra tekintettel e két vagyonelem eltérő szétosztásáról nem dönthet, és a szétosztás módjától függően, a szétosztás folytán jelentkező értékkülönbözöt kompenzációjára szolgáló értékki egyenlítésben sem marasztalhat, azaz pénz fizetésére sem kötelezhet.

[36] Mindezért a fellebbezésben felhozott egyetlen indokból sem volt helye az elsőfokú ítélet megváltoztatásának.

[37] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[38] A sikertelenül fellebbező felperes köteles megfizetni az alperes másodfokú perkölségét [Pp. 83. § (1) bekezdése], aki azt a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2.§ (1)

bekezdése alapján számította fel. E rendelet szabályai azonban annak 7. §-ából következően a 2024. november 13-án benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban nem alkalmazhatóak. Az ítéltábla ezért az alperes jogi képviselőjének munkadíját az R. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a megbízási szerződésben a fellebbezési ellenkérelem elkészítéséért és benyújtásáért kikötött ügyvédi munkadíjjal egyezően határozta meg. A felperes téríti meg az államnak a részére engedélyezett személyes költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket is [Pp. 102. § (1) bekezdése, 83. § (1) bekezdése].

[39] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78.§ (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2025. június 26.

Dr. Gyuris Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kollár Zoltán s.k.
előadó bíró

Dr. Matosek Edina s.k.
bíró